

Tilstedelighed. Hvilke geistlige den ærede Kultusminister agter at spørge til Raads i Sagen, er mig ubekjendt; jeg lægger kun Bøgt paa det Resultat, som den højt-ærede Kultusminister kommer til, og vil haabe, at det bliver et for Sagen gunstigt Resultat. Jeg vilde meget beklage, om Folkekirkens Styrelse til hvyende og fibst stillede sig uvillig lige over for det foreliggende Spørgsmaal. Jeg ønsker Folkekirken alt muligt godt; jeg vil ikke være med til paa nogen Maade at svække den, jeg kunde tværtimod ønske, at den stod langt friere og stærkere, end den staar for nærværende Tid. Men netop fordi jeg lægger Bøgt paa Folkekirkens stærke Stilling, vilde jeg meget beklage, om dens skændende Mænd her vilde indtage et Standpunkt, som efter min Overbevisning kun vil være til Skade for Folkekirken. Folkekirken bør ikke staa som Repræsentant for Anskuelse, der absolut ere forældede, og blot stille sig til Opgave at vise Modstand over for moderne Krav. Lad Folkekirken tage stærkt Standpunkt, hvor det gælder det væsentlige; men at tage afvisende Standpunkt paa en Sag, som denne, stille sig imod rimelige og befojede Ønsker som disse, det kan umulig være til Gavn for Folkekirken. Jeg vil derfor til det yderste haabe, at Folkekirkens ledende Mænd ville vise, at de have Dret lidt aabent for billige Krav fra det Samfunds Side, i hvilket de have den Opgave at virke.

Til det ærede Medlem fra Næstved (Bøh), skal jeg kun bemærke, at naar dette Forslag bliver til Lov, saa maa formentlig flere kunne enes om i et Testamente at træffe den Bestemmelse, som der her er Tale om, altsaa et større Antal vil paa den Maade kunne slippe billigere til at faa deres Ønske opfyldt. Jeg ser ikke noget til Hinder for, at f. Eks. Foreningen for Vigsbrænding samlede alle sine Medlemmer i et enkelt Testamente, og de 2 Kroner, som dette vilde koste, kunde da ikke blive nogen overvældende Udgift for de paagældende.

Bingel: Jeg vil gerne sige et Par Ord i Anledning af dette Lovforslag. Først og fremmest vil jeg udtale min Glæde over, at det er kommet frem og dernæst udtale mig om de to Ministres Standpunkter, om de Udtalelser, som de have fremsørt med Hensyn til dette Lovforslag. Jeg glæder mig ubetinget over, at den højtærede Justitsminister erklærede, at fra hans Side var der intet i Vejen; derimod forekommer det mig, at det højtærede Kultusminister stillede sig en Smule kunttatorisk lige over

for denne Sag, og det er den Betyrning, som denne hans Stilling vækker hos mig, som jeg gerne vilde give Udtryk her i Sælen. Det forekommer mig nemlig, at hvad dette Lovforslag gaar ud paa, er en faare simpel, fuldt ud naturlig og retfærdig Ting, at det er i højeste Grad i Overensstemmelse med Mennefferetighederne, at man faar Lov til at bestemme, hvorledes der skal forholdes med ens døde Legeme. Det vilde efter min Mening være overmaade kedeligt og uheldigt for os, om der skulde rejse sig Betænkkeligheder, om der skulde lægges Hindringer i Vejen for, at noget saa simpelt, klart og naturligt som dette, og som er gennemført i forskellige civiliserede Stater, ikke ogsaa skulde blive os til Del. Der er et Punkt, jeg gerne vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa. Han mener formodentlig, det har saa grumme god Tid med denne Sag; vi have ventet saa længe, saa kunne vi gerne vente et Stykke Tid endnu. Men jeg vil dog gøre ham opmærksom paa, at der er Menneffer, for hvem der er, hvad man kalder periculum in mora, Fare ved Forhaling, og det er de gamle Folk, som ere Medlemmer af denne Vigsbrændingsforening. De ønske inderlig, at deres jordiske Levninger skulle blive skaffede til Side paa en net, renlig og stilfærdig Maade, de ønske at forpinde af Verden paa den stilfærdigste, venligste og pæneste Maade, saaledes, at de ikke genere deres efterlevende Medmenneffer efter deres Død. Dem bør der særlig tages Hensyn til, og man bør ikke forhale denne Sag ved at forlange vidløstige Erklæringer fra de høje geistlige, fra hvem man naturligvis vil faa en Mængde Argumenter, der tale for, og en Mængde, der tale imod. Lad os for disse brave og skikkelige Folks Skyld stynde os lidt med Sagen, thi det hæfter med den. Skont det ikke er min Sag at tale fra Kirkens Standpunkt, vil jeg dog sige, at jeg ønsker det ogsaa for Kirkens Skyld, som jeg ingenlunde er en Fiende af, og som jeg ingenlunde ønsker at faa udryddet eller sprængt i Luffen; jeg mener, at den er en af vore ældgamle Institutioner, som har sin historiske og naturlige Berettigelse, og især, da vi ikke have noget andet at sætte i Stedet for den, viser det sig ogsaa fra mit Standpunkt saaledes, at Kirken er en Institution, som bør bevares og holdes i Ære og Hævd, men man bør naturligvis ogsaa lade Institutionen mere og mere blive paavirket af den menneskelige Aands Udvikling og af de ny Ideer, som komme frem og have deres Rod i den menneskelige Natur. Det, jeg vil sige, er, at hvis der virkelig fra